

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Csanádi Márk ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kardos Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 29.M.655/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.946/2008/3. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.946/2008/3. számú részítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott rendelkezését nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt nap alatt - 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Az alperes köteles az állam javára - felhívásra - 339.000 (háromszázharminckilencezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket megfizetni.

I n d o k o l á s :

A felperes a - felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó - keresetében az alperes rendes felmondása jogellenességének megállapítását és az ahhoz fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság megismételt eljárásban hozott 29.M.655/2005/26. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére négy havi átlagkereset címén 1.883.312 forintot, elmaradt munkabér címén 16.769.136 forintot, étkezési hozzájárulás címén 288.500 forintot, egészségbiztosítási pénztári befizetés címén 416.640 forintot, magán-nyugdíjpénztári befizetés címén 1.180.480 forintot, jutalom címén 5.172.150 forintot, és ezen összegek kamatát. Kötelezte az alperest 100.000 forint perköltség és 338.990 forint illeték megfizetésére. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. január 5-étől adószakértő és számviteli ellenőr munkakörben állt az alperes alkalmazásában a Sz.O-n.2004. április 1-jétől a munkaköre számvitel/pénzügyi munkatárs III. volt. Az alperes 2004. ősztől átszervezést hajtott végre, ennek során novemberben közölte a felperessel, hogy a munkakörét mással kívánja betölteni, őt számviteli szabályozó munkakörben kívánja foglalkoztatni, mely munkakörében a felettese S.É. lesz. 2004. december 10-e körül S.É. a felperes részére munkaszerződés-módosítást adott át számviteli szabályozó II. munkakörre, melyhez a felperes új munkaköri leírást nem kapott. A felperes az iratot elkérte azzal, hogy a módosítást át szeretné gondolni. 2004. december közepe-vége felé S.É. érdeklődött a felperesnél, hogy a munkaszerződés-módosítást aláírta-e, aki azt válaszolta, hogy „még

gondolkodik". 2004. december 23-ától 2005. január 3-áig a felperes szabadságon volt. A 2005. január 3-ai héten S.É. a felperesnél ismét érdeklődött a munkaszerződés-módosítás aláírásáról, aki 2005. január 10-e körüli időben átadta az aláírt munkaszerződés-módosítást a felettese részére, amit B.V. pénzügyi vezetőnek továbbítottak. Az alperes 2005. január 13-án kelt rendes felmondásával a felperes munkaviszonyát megszüntette. Indokolása szerint az alperes átszervezte a pénzügyi és számviteli igazgatóságát, melyre tekintettel a felperes adószakértő munkaköre megszűnt, a felajánlott új munkakört pedig a felperes nem fogadta el. A munkaügyi bíróság érvelése szerint a Ptk. 211. § (2) bekezdése alapján az alperesnek lehetősége volt, hogy a munkaszerződés-módosításra vonatkozó ajánlattétel során egyértelműen meghatározza azt a határidőt, amely alatt a felperes elfogadó nyilatkozatát várta. Az Mt. 3. §-a alapján elvárható lett volna, hogy a nyilatkozat megtételére konkrét határidőt szabjon, amelyet a munkáltató később is elmulasztott. A bíróság kiemelte, hogy a felperes régi munkakörében az átszervezést az alperes 2005. január végére fejezte be, ezért a munkakör átadása ez időre ment teljességbe, a felperes eddig javarészt a régi munkakörébe tartozó feladatokat látta el. Az alperes konkrétan nem jelölte meg az ajánlati kötöttségének időtartamát, azt utóbb sem egészítette ki, és a felpereshez intézett nyilatkozatai sem öltöttek olyan formát, amelyek az ajánlati kötöttség rövid időn belüli megszűnését jelezték volna a felperesnek, mert az a kérdés, hogy az iratot aláírta-e, nem tekinthető ilyennek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Mt. 3. §-ából adódóan az alperesnek feladata lett volna felhívni a felperes figyelmét arra, hogy amennyiben az ajánlati kötöttségen túl adja meg az elfogadó nyilatkozatot, az milyen következményekkel jár, különös tekintettel arra, hogy a perbeli esetben az el nem fogadás a munkaviszony megszüntetését eredményezte. A munkaügyi bíróság hangsúlyozta, hogy az elfogadó nyilatkozat megtételének feltétele, hogy az ajánlattevő a döntéshez szükséges minden adatot, iratot rendelkezésre bocsásson, tehát az alperesnek a munkaköri leírást az ajánlattal együtt a felperes részére át kellett volna adni, vagy a felperest a jövőbeli feladatairól tájékoztatni kellett volna. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes az ajánlati kötöttség fennállta alatt közölte az elfogadó nyilatkozatát, azaz a munkaszerződés-módosításhoz való hozzájárulását. A munkaviszony megszüntetés időpontjában a felperes munkaköre számviteli szabályozó volt. Az alperes a felmondó iratban az adószakértő munkakör megszűnésére hivatkozott, amely nyilvánvalóan nem lehetett okszerű indoka a számviteli szabályozó munkakörben alkalmazott felperes munkaviszonya megszüntetésének, ezért az jogellenes. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.946/2008/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a munkaviszony jogellenes megszüntetése, a négy havi átlagkereset, a perköltség és az eljárási illeték tekintetében helybenhagyta, egyebekben hatályon

kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította. Az alperes 338.900 forint le nem rótt fellebbezési illeték, és 50.000 forint másodfokú perköltség fizetésére kötelezte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes munkakörének vonatkozásában az átszervezés 2004. novemberétől 2005. január közepére vagy végére fejeződött be. A felperes ebben az időben az új munkahelyén, de túlnyomó részben a régi munkakörét látta el. Ilyen körülmények között sem a felperes, sem a leendő felettese számára nem volt jelentősége a munkaszerződés-módosítás aláírásának. A felperes azt hazavitte, majd szabadságra ment és S.É. nem kérte tőle a munkaszerződés-módosítást. A másodfokú bíróság értékelte, hogy a munkaszerződés-módosítás nem volt bonyolult irat, azonban a felperes joghoz nem értőként abban jártas személy segítségét kérte annak megállapítása érdekében, hogy nem érinti-e őt hátrányosan a módosítás. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes az alperes magatartásából nem következtethetett az ajánlati kötöttség közelgő megszűnésére. Értékelte, hogy S.É. a felperes elfogadó nyilatkozatát az ajánlati kötöttség ideje alatt átvette, ebből következően helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felmondás indoka nem jogszerű, jogellenes. A másodfokú bíróság a felperes nem a munkaviszony megszűnéssel összefüggő egyéb igényei vonatkozásában megállapította, hogy az alperes vitatása folytán a felperest terhelte a bizonyítás, melyre nem volt kioktatva, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezen részét hatályon kívül helyezte. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős részítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását, és perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok a Legfelsőbb Bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében megadott szempontok alapos vizsgálata nélkül olyan tényállás és mérlegelési szempont alapján hoztak ítéletet, amely nem felel meg a valóságnak, és figyelmen kívül hagyták a Ptk. ajánlati kötöttségre vonatkozó szabályait. Sérelmezte az eljáró bíróságok álláspontját, miszerint azzal, hogy az alperes nem jelölte meg naptárilag az ajánlati kötöttség utolsó napját, megsértette az Mt-ben foglalt együttműködési kötelezettségét, amely alapján a felperes 2005. január 10-ét követően visszaadott munkaszerződés-módosítása ajánlati kötöttségi időn belülnek volt tekinthető. Álláspontja szerint a bíróságok tévesen értelmezték a Ptk. 211. §-át, mert attól, hogy az alperes az ajánlati kötöttségének pontos idejét nem határozta meg, még nem járt el jogellenesen. Nem róható az alperes terhére, hogy külön nem hívta fel a felperes figyelmét, hogy a módosítási ajánlat visszautasítása a munkaviszonyának megszüntetéséhez vezet, miután a felperes november óta tudta, hogy az átszervezés miatt a munkaköre megszűnik. Az alperes hivatkozott arra, hogy nem volt kötelezettsége új munkakör felajánlása, de a szándéka a jogviszony fenntartására irányult, azt a felperes magatartása tette lehetetlenné. A felperes

nem válaszolt, ezért az alperesnek nem volt más választása. Megállapítható az eljárás alapján, hogy az alperes mindent megtett az együttműködési kötelezettsége érdekében, az ajánlat átadása és a felmondás között három alkalommal kérte a felperest, hogy reagáljon a munkaszerződés-módosításra. Kiemelte, hogy az aláírásnak jelentősége volt a munkáltató számára, mert a fúzió miatt sok munkavállaló munkaviszonyának megszüntetésére kényszerült, ha pedig a felperes azt elutasította, akkor a cégnek lehetősége lett volna másnak felajánlani a munkakört. Az alperes kb. 80 munkavállaló munkaszerződését módosította, egy héten belül a felperesen kívül mindenki elfogadta az ajánlatot.

Az alperes sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok kiemelt figyelmet tulajdonítottak annak, hogy S.É. az utóbb aláírt módosítást a felperestől átvette, miután a felperes tudta, hogy a módosítást B.V. részére kell eljuttatni, és hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója K.P..

Az alperes hivatkozása szerint a felperes tisztában volt az átszervezés tényével, azok a szükséges információk rendelkezésre álltak, amelyek birtokában az ajánlat elfogadásáról dönthetett volna. A felperes az alperes többszöri kérésére az ajánlat elfogadásáról nem döntött, azt sem szóban, sem írásban határidőben nem közölte, és miután az átszervezés az év végére a felperes által sem vitatottan megvalósult, a rendes felmondás jogszerű volt.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem „elutasítását”, és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem alkalmasak [Pp. 275. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

Az eljáró bíróságok helytállónan állapították meg, hogy az alperes a felperes részére a munkaszerződés-módosítás átadáskor nem jelölte meg azt a határidőt, ameddig várta, hogy a felperes annak elutasításáról vagy elfogadásáról döntsön. Az eljáró bíróságok törvénysértés nélkül hivatkoztak arra, hogy az alperesnek az Mt. 3. §-ából adódó együttműködési kötelezettsége alapján feladata lett volna a felperes figyelmét felhívni arra, hogy meddig várja a válaszát a munkaszerződés-módosítás elfogadásáról, valamint az el nem fogadás következményéről is ki kellett volna oktatnia a munkavállalót.

Helytállónan tulajdonítottak kiemelt jelentőséget az eljáró bíróságok annak, hogy a felperes közvetlen felettese, S.É. tőle az aláírt munkaszerződés-módosítást átvette, majd B.V. részére továbbította. Nem megalapozott az alperesnek e körben kifejtett felülvizsgálati érvelése, miután az alperes nyilatkozata szerint „B.V. nem volt közvetlen munkáltatói jogkör gyakorlója, de ő

közvetített a munkáltatói jogokat gyakorló vezérigazgató felé" (jegyzőkönyv 7.bekezdés). A felperes tehát a nyilatkozata kézbesítésekor a hivatali utat betartva járt el. Alaptalanul hivatkozott az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az együttműködési kötelezettsége érdekében mindent megtett, és a felperest felszólította arra, hogy reagáljon a munkaszerződés-módosításra. Az eljárás bíróságok a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a tanúk vallomásaiban foglaltakat értékelve helytállóan állapították meg, hogy sem S.É., sem B.V. kérdése alapján nem következethetett arra a felperes, hogy az alperes munkaszerződés-módosításra vonatkozó ajánlati kötöttsége rövid időn belül megszűnik. Az eljárás során bizonyított, hogy a felperes munkatársai érdeklődtek ugyan tőle, hogy a munkaszerződés-módosítást aláírta-e már, az azonban nem igazolt, hogy tájékoztatták volna a nyilatkozata megtételének határidejéről és annak elmaradása következményéről. A felperes 2005. január közepéig a régi munkakörébe tartozó munkát végzett, eddig az időpontig a munkaszerződés-módosítás elfogadására vonatkozó nyilatkozatának kiemelt jelentősége nem volt.

Megalapozatlanul állította az alperes a felülvizsgálati kérelmében, hogy a felperes valamennyi információ birtokában volt, amely az ajánlat elfogadásáról való döntést elősegítette. A felperes - nem vitatott tény -, munkaköri leírást nem kapott, ennek hiányában pedig az új munkakörhöz tartozó konkrét feladatai megismerése nélkül kellett döntenie azok elfogadásáról. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul állította, hogy a felperes az ajánlat elfogadásáról szóban nem nyilatkozott, miután a felperes - az alperes által nem cáfolt előadása szerint - S.É. felé jelezte, hogy az ajánlatot elfogadta. Az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes írásban határidőben nem közölte a döntését, nem fogadható el, hiszen éppen az alperes volt az, aki az ajánlatról való nyilatkozattételre határidőt a felperes részére sem szóban, sem írásban nem jelölt meg.

Az eljárás bíróságok a rendelkezésre álló peradatok helyes, okszerű, életszerű értékelésével és a logika szabályainak megfelelően a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértése nélkül hozták meg ítéletüket, azt a szükséges tartalommal és terjedelemmel indokolták [Pp. 221. § (1) bekezdés], ezért a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálati eljárás illetékét az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján köteles viselni.

Budapest, 2011. január 12.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelűl:
Nné tisztviselő